

Fill de Terrassa, Manel Cañameras Sanahuja va començar fa tretze anys en el món de l'advocacia, immediatament després d'haver acabat la carrera. El seu pare, professor mercantil, tenia vinculació amb el despatx Badia, de la ciutat, i ell va poder entrar per fer-hi la passantia. La formació que hi va rebre en els anys en què hi va treballar li ha estat molt útil a l'hora d'establir-se pel seu compte: **"Poder aprendre al costat de l'Oriol i en Joaquim Badia em va suposar no solament conèixer què era el dret, sinó també l'advocacia. Ells em van ensenyar una manera d'enfocar i de viure la professió, sempre tenint molt en compte la seva deontologia."** És fent memòria d'aquells anys que darrerament el nostre personatge es planteja de donar l'oportunitat als més joves de passar per una experiència semblant: **"Penso que és una bona idea agafar algú i tenir-lo un temps treballant amb mi al despatx, que pugui viure el dia a dia de la feina com vaig poder fer jo, que arribi a entendre que aquesta no és una carrera tècnica, sinó que té un lligam molt fort amb la societat. És bo formar-se en la problemàtica diària, veure que els conflictes que tenen els clients la majoria de vegades no són pròpiament jurídics, sinó humans."**

Acabat el temps d'aprenentatge, en Manel es va plantar per compte propi fins fa cosa de tres anys que va decidir integrar-se a un grup de professionals amb el que ja feia temps que col·laborava: **"Estem treballant de forma interdisciplinària en una consultoria, on som tres advocats i quatre economistes, que es mou bàsicament en el món de l'empresa, del qual se'n deriven sovint qüestions mercantils, civils i fiscals. El meu àmbit sempre havia estat el mercantil i és per això que vaig creure que la fusió seria positiva."** D'altra banda, tanmateix, el nostre lletrat està fent un pas més en la seva carrera amb un tema força nou al nostre país: **"Actualment estic fent un màster a Suïssa sobre la mediació de conflictes. La meva evolució professional m'ha portat a veure que els tribunals estan col·lapsats i no sempre funcionen prou bé i que hi ha una via alternativa que ens pot ajudar a resoldre aquest problema, i no és altra que la mediació."** Sembla ser que la Generalitat ja s'està plantejant una llei basada en aquest sistema de cara a l'àmbit de la família: **"La separació i el divorci no els ha de resoldre necessàriament un advocat, sinó que l'interessant seria que fos un mediador qui posés d'acord les parts, després seria el lletrat qui redactaria el text, i el jutge qui el validaria."** No obstant això, a fora s'està treballant, i és en aquest camp on ell es vol introduir, en l'aplicació de la mediació en altres terrenys: **"Jo em vaig entusiasmar pel tema en un curs que es va fer aquí a Catalunya, però després em vaig decidir a anar a Suïssa perquè allà es planteja el tema per a qualsevol tipus de conflicte. A més, adquireixo una dimensió més europea del conflicte i veig com s'està plantejant aquesta qüestió en altres països."**

El que més interessa a aquest terrassenc és la successió dins l'àmbit de l'empresa familiar: **"A Catalunya tenim una frase que malauradament reflecteix força la realitat i que diu que el pare fa l'empresa, el fill la manté i el nét la destrueix. Només en un 10 per cent dels casos s'arriba a la tercera generació. El problema és quin dels dos fills es queda de gerent a l'empresa el dia que el pare mor, per exemple.**

Nosaltres promovem la formalització d'un document que es diu protocol familiar i que recull la voluntat de resoldre els conflictes sense haver de passar pels tribunals." Una altra idea en aquesta línia és la de l'arbitratge, que també s'ha començat a portar a terme en el nostre país: **"Es tracta de sotmetre't a un procés més curt que el judicial, i on un tercer dirimeix les diferències que existeixen entre les dues parts enfrontades. Considero, però, que la mediació és més interessant perquè va més lluny. En aquesta són les parts les que sempre arriben a un acord, no es tracta que un guanyi i l'altre perdi, perquè al cap de dos dies tornarien a estar igual, sinó que la idea és que hi hagi dos guanyadors."** Sobretot és fonamental una entesa entre les parts que han de continuar mantenint una relació determinada, com és el cas de l'empresari i el treballador o d'uns germans en el cas d'una herència: **"Amb un problema com aquest darrer, s'acaba massa vegades resolent el tema patrimonial però desfent la família."**

És evident que no es pot generalitzar i que potser no en tots i cadascun dels casos conflictius la solució pactada és la millor, malgrat que a Bèlgica i a altres països estan provant d'aplicar-la fins i tot en casos penals: **"La reincorporació de la víctima a la societat passa moltes vegades per asseure's davant de l'agressor i intentar que cadascú expliqui la seva posició. Això pot semblar molt idealista, però s'està experimentant."** Cal assenyalar, malgrat tot, que la connotació d'alternativa que sembla portar implícita aquesta tècnica no significa en cap moment un allunyament del sistema establert, ans al contrari: **"A Portugal s'ha obert un centre de mediació dins el Ministeri de Justícia, i sembla que aquí mateix el govern autonòmic està pensant en la possibilitat d'oficialitzar la figura del mediador."** I encara afegeix: **"De fet, ara parlem d'aquest concepte com d'una cosa totalment nova, però ja fa temps que molts professionals de l'advocacia estan treballant amb una voluntat pactista que ha resolt molts problemes sense passar pels tribunals."** D'altra banda, afirma: **"Estic convençut que la mediació pot arribar a ser molt més que una tècnica; es pot convertir en una cultura. Al final aprendrem a intervenir entre els nostres fills fins i tot, perquè no és res més que una tècnica de convivència, una manera d'aproximar les dues parts."** I continua: **"És important tenir uns coneixements sobre dret, que la gent en general no té, però encara ho és més tenir-los de convivència. Es tracta d'ensenyar a conivir, a compartir, a intervenir, a veure opinions diferents i respectar-les, i d'aquesta manera evitar el conflicte."**

De l'època d'estudiant recorda les classes de Puig Ferriol i, a l'hora de parlar-nos de què considera que és ser advocat, en Manel no dubta a respondre: **"La veritat és que en aquests moments estic en un procés de metamorfosi en què em sento menys advocat i més mediador. Així com la funció social del lletrat és la de ser una peça per al compliment del dret i defensa dels interessos del ciutadà, jo vaig més directament al conflicte, a la seva ràpida i eficaç resolució, i intento ajudar la societat amb el meu granet de sorra."** D'això n'estem convençuts, i també de la seva capacitat per tirar endavant una proposta que pensem que té un futur prometedor si hi posa gent al capdavant amb les idees tan clares com seves.

“Estic convençut que la mediació pot arribar a ser molt més que una tècnica; es pot convertir en una cultura”

Manel Cañameras - Terrassa (Vallès Occidental)